

Arrest

nr. 187 915 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 mei 2017 tot teruggrijping (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CASTRO, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 26 mei 2017 met vlucht SN206 afkomstig uit Conakry aan op de luchthaven te Zaventem. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot teruggrijping. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Op 26/05/2017 om 11.00 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel nationaal luchthaven Zaventem, werd

door ondergetekende, [D. A.] Inspecteur
de heer : naam [T.] voornaam [I. S. A.]
geboren op [...] te Paris geslacht (m/v) Mannelijk
die de volgende nationaliteit heeft Guinese wonende te ///
houder van het document paspoort nummer [...]
afgegeven te DCPAF op : [...]
houder van het visum nr. /// van het type [...] afgegeven door [...]
afkomstig uit Canokry met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
[...]
x (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)2
Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een Guinese paspoort en een Guinese aangifte verlies van zijn Belgische verblijfskaart type E+. Dit document is noch grensoverschrijdend noch visumvervangend.
[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker vraagt om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal dient erop te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werking het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurshandelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken (*Les Nouvelles*, v° Droit administratif, tome VI, Brussel, Bruylant, 1975, p. 737, randnrs. 2249-2250). Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur, conform de bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken, werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd. Ter terechtzitting heeft verzoeker ook geen bezwaar gemaakt tegen de behandeling van zijn zaak in het Nederlands.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de

feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Verzoeker betoogt dat hij van zijn vrijheid is beroofd en aldus het uiterst dringend karakter van de vordering afdoende blijkt.

Dit kan worden aangenomen. Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden terugdrijvingsmaatregel te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid

gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Que le maintien du requérant en centre fermé est justifié par l'application de l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980.

Qu'il ne se trouvait pas en possession de document de voyage, ni de titre de séjour valable pour entrer sur le territoire belge.

Alors que le requérant est né à Paris et est père de deux enfants français également.

Qu'il réside depuis le 24/04/2014 à Boulevard Brand Whitlock 80/b35 à 1200 Bruxelles et qu'il peut le prouver (pièce 4 et 5).

Qu'il est en possession de la copie d'une carte de séjour E+ et d'autres documents, attestant de la permanence et de la légalité de son séjour en Belgique.

Qu'il a été arrêté et enfermé au centre le Caricole depuis le 26/05/2017, sur base d'une annexe 11, sans acte de notification, ni de décision prise par l'autorité compétente.

Qu'il ressort de ces éléments, que la partie adverse a violé le principe de bonne administration (voir C.E., 11 mars 1997, n°65.160 ; C.E., 24 septembre 1998, n°75.897 ; C.E. n°82.698, arrêt du 5 octobre 1999 ; C.E. 91.709, arrêt du 19 décembre 2000) ; en ne délivrant pas la décision définitive comprenant les motifs de faits et de fond, exacts, pertinents et légalement admissible.

Que ceci constitue un défaut matériel et formel de motivation et une violation des droits de la défense du requérant.”

De Raad stelt vast dat verzoeker, niettegenstaande de in hoofding van zijn middel ingeroepen schendingen, lijkt aan te voeren dat de vasthoudingsmaatregel die met de thans bestreden

terugdrijvingsmaatregel gepaard gaat in strijd is met de formele en de materiële motiveringsplicht alsook met de rechten van verdediging. Deze vasthoudingsmaatregel is, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

In zoverre alsnog dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn uiteenzetting een schending inroept, wat de bestreden terugdrijvingsmaatregel betreft, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, wijst de Raad op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het daarmee samenhangende proportionaliteitsbeginsel moet verder worden gesteld dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals *in casu* het geval, maakt, het redelijkheidsbeginsel slechts schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De *in casu* bestreden beslissing is gegrond op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”.

Artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeker de binnenkomst in het Rijk wordt geweigerd omdat hij na een reis naar Guinee het Schengengrondgebied via België probeert te betreden met een

Guinees paspoort zonder in het bezit te zijn van een geldig visum of visumvervangend document. Conform verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, zijn Guineese onderdanen visumplichtig indien ze toegang willen krijgen tot het Schengengrondgebied.

Verzoeker beweert geboren te zijn in Parijs en de vader te zijn van twee Franse kinderen. Hij stelt sinds 24 april 2014 op een welbepaald adres in Brussel te verblijven en in het bezit te zijn van een kopie van een E+-kaart en andere documenten die zijn wettig verblijf in België aantonen.

Aldus weerlegt verzoeker *prima facie* niet dat hij bij de grenscontrole niet de vereiste documenten kon voorleggen die zijn vereist om het Schengengrondgebied te betreden. Er blijkt zo niet dat het, en wezenlijk betoogt verzoeker dit ook niet, zou getuigen van een onjuiste feitenvinding of kennelijke onredelijkheid waar verweerder oordeelde dat een attest van verlies van een Belgische verblijfsdocument van de Guineese autoriteiten niet kan worden gelijkgesteld met een grensoverschrijdend of visumvervangend document.

In zoverre verzoeker - gelet op de verwijzing naar de kopie van de E+-kaart die wordt uitgereikt aan Unieburgers die de status van duurzaam verblijf hebben verworven en andere stukken van Belgische gemeenten - aangeeft als Franse onderdaan verblijfsgerechtigd te zijn in België, merkt de Raad op dat hij in gebreke blijft het bewijs van de Franse nationaliteit te leveren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker op 13 augustus 2005 door de luchthavenpolitie werd tegengehouden in de vertrekhal van de nationale luchthaven Zaventem alwaar hij een vlucht naar Conakry, Guinee wilde nemen, waarbij hij een Frans paspoort, een consulaire Franse identiteitskaart en een Belgische E-kaart voorlegde. In het naar aanleiding van deze controle en na contactname met de Franse autoriteiten opgestelde proces-verbaal werd besloten als volgt: *“Betrokkene maakt gebruik van een niet bestaande identiteit en heeft het paspoort frauduleus aangekocht en ingevuld onder een valse identiteit. Tevens heeft betrokkene een valse verlenging in het paspoort geplaatst aangezien hij niet aan een nieuw paspoort kan geraken. Door middel van dit Franse paspoort heeft hij zich kunnen inschrijven in België een heeft bij de consulaire kaart van Frankrijk kunnen bekomen, deze kaarten zijn frauduleus bekomen.”* De Raad herhaalt dat verzoeker geen stukken afkomstig van de Franse autoriteiten kan voorleggen die zijn nationaliteit van dit land alsnog kunnen bevestigen. Hij maakt niet aannemelijk dat verweerder er in zijn beslissing verkeerdelijk van zou zijn uitgaan dat hij niet de Franse nationaliteit heeft.

In het licht van hetgeen voorafgaat kan de Raad *prima facie* geen incorrecte feitenvinding vaststellen.

Het loutere opsommen van enkele al dan niet vermeende feitelijkheden - zoals het gegeven dat hij is geboren in Parijs en twee Franse kinderen heeft, gegevens die niet of onvoldoende worden aangetoond waar bijvoorbeeld ook hier geen stukken van de Franse overheden voorliggen - toont op het eerste zicht ook nog niet aan dat *in casu* sprake is van enige kennelijke onredelijkheid of disproportionaliteit. In dit verband blijkt ook dat verzoeker weliswaar stukken voorlegt waaruit moet blijken dat zijn nog minderjarige zoon op hetzelfde adres in Brussel is ingeschreven als hemzelf, doch geeft hij ter terechtzitting zelf aan dat deze zoon momenteel bij zijn moeder in Londen verblijft. Er liggen geen concrete bewijzen voor dat deze zoon daadwerkelijk gedurende de voorbije maanden of zelfs twee jaar nog in België heeft verbleven. Ter terechtzitting gevraagd waar deze zoon dan school loopt, kan hierop geen duidelijk antwoord worden gegeven. Verzoeker betwist ook niet reeds sinds minstens begin januari 2017 te zijn teruggekeerd naar Guinee. Hij legt geen concrete stukken voor waaruit blijkt dat er actueel nog sprake is van nauwe contacten met zijn minderjarige zoon. Het staat verzoeker vrij om vanuit zijn land van oorsprong de kwestie inzake zijn vermeende Franse nationaliteit en verblijfsrecht uit te klaren en de nodige stappen te ondernemen om zich in het bezit te stellen van de vereiste binnenkomstdocumenten.

Het middel is *prima facie* ongegrond.

3.3.2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt als volgt:

“Que le requérant est arrivé en Belgique en 1996. Il s'est créé de nombreuses attaches et liens avec la Belgique. Il est bien intégré.”

Que le requérant réside en Belgique avec son fils, âgé de 15 ans.

Que toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité.

Que la partie adverse ne démontre pas avoir considéré l'ensemble des attaches sociales et familiales du requérant."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In casu stelt verzoeker in België te verblijven samen met zijn minderjarige zoon die thans 16 jaar oud is. Hij voegt in dit verband een uittreksel uit het Rijksregister en een gezinssamenstelling van 28 januari 2015 waaruit blijkt dat verzoeker samen met zijn minderjarige zoon staat ingeschreven op een adres te Sint-Lambrechts-Woluwe. De Raad herhaalt in dit verband evenwel dat verzoeker ter terechtzitting zelf aangeeft dat zijn minderjarige zoon momenteel bij de moeder in Londen verblijft en er geen concrete bewijzen voorliggen dat deze zoon daadwerkelijk recent nog in België heeft verbleven samen met verzoeker. Gevraagd waar deze zoon dan school loopt, kan hierop geen duidelijk antwoord worden gegeven. Verzoeker betwist ook niet reeds sinds minstens begin januari 2017 te zijn teruggekeerd naar Guinee. De stukken van het dossier wijzen er verder ook op dat verzoeker in de loop van 2016 enkele perioden in de gevangenis heeft verbleven. Evenmin liggen concrete stukken voor waaruit blijkt dat er actueel nog sprake is van nauwe contacten tussen verzoeker en zijn minderjarige zoon. Concrete en tastbare bewijzen van een daadwerkelijke aanwezigheid van de minderjarige zoon in België gedurende de voorbije twee jaar, die kunnen wijzen op een effectieve beleving van het gezinsleven op het Schengengrondgebied, liggen niet voor. Verzoeker overtuigt dan ook niet dat er actueel sprake is van een effectief beleefd gezinsleven op het Belgische dan wel Schengengrondgebied dat door het bestuur in rekening diende te worden gebracht. De thans bestreden beslissing houdt ook enkel een teruggedrijving in en verhindert verzoeker niet opnieuw het grondgebied te betreden van zodra hij kan aantonen te voldoen aan de geldende binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Zelfs voor zover alsnog dient te worden aangenomen dat, zoals verzoeker ter terechtzitting voorhoudt, de minderjarige zoon afwisselend bij zijn moeder en vader zou verblijven, blijkt verder niet dat tijdens de afwezigheid van verzoeker regelmatige contacten dan niet mogelijk zijn middels bezoeken van de zoon aan zijn vader alsook contacten via de moderne communicatiemiddelen derwijze dat de band behouden blijft. Gelet op zijn zestien jaar kan op het eerste zicht worden aangenomen dat de zoon reeds een zekere zelfstandigheid heeft. De maandenlange afwezigheid van verzoeker uit België of het Schengengrondgebied wijst er ook in geen geval op dat de zoon specifiek zou zijn aangewezen op verzoeker, integendeel. In de licht van de hierboven geschetste omstandigheden blijkt *prima facie* in geen geval een disproportionaliteit in het licht van het ingeroepen gezinsleven.

Verzoeker beroept zich verder op een privéleven in België, waarbij hij aangeeft sinds 1996 in België te verblijven en hier vele banden te hebben opgebouwd alsook goed geïntegreerd te zijn.

In dit verband merkt de Raad op dat waar het Rijksregister inderdaad melding maakt van een aanwezigheid van verzoeker in België vanaf 1996 hieruit ook blijkt dat hij tweemaal van ambtswege

werd afgevoerd en zijn ononderbroken verblijf aldus niet vaststaat. Verder leert het administratief dossier dat verzoeker enkel in de periode van 1 april 2010 tot 31 juli 2010 heeft gewerkt in België. De Raad kan verder slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze concretiseert welke concrete banden hij in België heeft opgebouwd of waaruit zijn vermeende integratie dan precies bestaat. Wezenlijk beperkt hij zich tot een bijzonder algemene bewering, zonder zijn ingeroepen privéleven concreet in te vullen en aannemelijk te maken. In deze omstandigheden is de Raad *prima facie* van mening dat verzoeker in gebreke blijft een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden door het bestuur. Daarenboven, voor zover alsnog een privéleven zou moeten worden aangenomen, blijft verzoeker ook volledig in gebreke aan te tonen dat hij dan niet in redelijkheid zijn privéleven elders zou kunnen leiden of dat er sprake is van enige disproportionaliteit.

In deze omstandigheden blijkt geen ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Ter staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat hij dreigt te ondergaan bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, stelt verzoeker als volgt:

“L'existence d'un préjudice grave difficilement réparable est étroitement lié au grief au regard de l'article 8 CEDH, en ce que le refoulement du requérant vers la Guinée le séparerait de son fils mineur, qui se trouve en Belgique.

Qu'il ressort de l'exposé des faits et de l'examen des moyens, que le requérant subit un préjudice grave et difficilement réparable en-cas de maintien de l'exécution de la décision attaquée.”

De Raad merkt op dat reeds werd vastgesteld dat verzoeker prima facie geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoonde, zodat hij niet naar de schending van dit artikel kan verwijzen ter onderbouwing van zijn standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen. Hierbij werd ook reeds opgemerkt dat ter terechtzitting is gebleken dat de 16-jarige zoon van verzoeker momenteel bij zijn moeder in Londen verblijft. Een ander ernstig middel werd evenmin weerhouden.

Verzoeker toont met het aangevoerde betoog een moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet aan.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS